

Vérvétel

A gyomrom görcsbe rándult, amikor megláttam a lépcsőn Mártit. Azonnal eszembe jutott Laura, ahogy reggel rám nevetett – pisze orra felett a napfénytől sötét szeplők, barna szemében a pajkos csillanás. Bár alig bírta el az „ellopott” táskámat, mégis egy kópé tízéves makacsságával cipelte egészen az iskola-kapuiig, s közben széles vigyorral élvezte, hogy én meg látványosan duzzogva baktathatok mögötte az ő rózsaszín, kicsipónis táskájával a vállamon.

Erővel kellett elhessegetnem a képet, a nyakamon hideg borzongás cikázott végig, a vér kifutott az arcomból. Márti néhány perc múlva felért a harmadikra és felénk indult.

– Hú, a csajod nagyon kivan – jegyezte meg Geri vigyorogva. – Hiszti-nap?

– Kuss, seggfej.

A szavak megszokásból buktak ki a számon. E lesuklott a hangom, de Geri nem adta jelét, hogy észrevenné. Geri felröhögött és, csak a szemem sarkából láttam, ahogy feje a falnak ütődik, mikor túl lendületes mozdulattal hátra dőlt. Éreztem, hogy elesuklik a hangom, de ő nem adta jelét, hogy észrevenné ezt.

Márti futólag elmosolyodott, amikor mellénk ért, a tekintete azonban élettelen maradt. Már abban a pillanatban tudtam, hogy mi a helyzet, minden megmaradt reményem egy pillanat alatt foszlott semmivé. A hírt sok év gyász csempészte Márti tekintetébe.

Ökölbe szorítottam a kezemet, hogy ne remegjen.

Gerri ellökte magát a faltól és két lépéssel eltávolodva tőlünk, megállt az osztályterem ajtajában.

– Hé! Akar valaki nyál-pingpongot nézni? Mindjárt kezdődik a meccs!

A fiúk hangosan röhögtek, de senki se jött ki a folyosóra. Hálás voltam Gerinek, na nem a béna piszkálódásért, sokkal inkább azért, ahogy nevetés közben „véletlenül” ott ragadt az ajtóban és észrevétlenül elállta a többiek útját. A fiúk csak bajosan tudtak volna elnyomakodni széles válla mellett, ahogy nekidőlt az ajtókeretnek és faggatni kezdte az első padban ülő Sanyit arról, minek van előtte angol, ha úgymint matek-óránk jön.

Commented [A1]: Márti miatt rándult görcsbe a gyomra, vagy mert észbe jutott Laura? Mert történet alapján a második, de a szöveg mindkettőként érthető.

Commented [A2]: ha itt bele akard írni a korát Laurának, hogy ne a főszereplő kedvére asszociáljunk a leírásból, egyértelműbb pl. „mind a tíz évének makacsságával”, vagy valami hasonló – mert ez jelenleg érthető hasonlatként.

Commented [A3]: ha épp megszabad a táskától, nem feltétlenül széles vigyorral élvezi

Commented [A4]: nagyon jó kép

Commented [A5]: Nagyon erős félelemreakciót ábrázolsz egy aranyos képre válaszul. Ez figyelemfelkeltő, a gond vele, hogy a karaktered igazából nem a képre reagál, hanem egy háttérinfóra, ami itt még nem derült ki. Érdemes betenni (legalább felvillantani) a két bekezdés közt a Lyc-kört. Illetve „a vér kifutott az arcomból” egy külső leírás, E/1-ben furcsának hat

Commented [A6]: Furcsa, hogy ez párbeszédben hangzik el, mielőtt látnánk. Érdemes korábban (mondjuk amikor felér a lépcsőn) jelezni, hogy hogyan néz ki, amiből látjuk, hogy ki van borulva

Commented [A7]: Ez nekem zavaros volt. Hol vannak? Ülnek, állnak? A későbbiekben nagyjából kiderül, de érdemes korábban tenni.

Commented [A8]: Sejtetés helyett érdemesebb lenne betenni rögtön a konkrétumot, pl. tudtam, hogy Laura is fertőzött.

Commented [A9]: erősebb enélkül

Commented [A10]: Ez szép

Commented [A11]: Nagyon jól játszol a szavak és tettek szétválasztásával és azzal, ki mit lát a szituációból.

Márti megragadta a karomat. A keze ugyanúgy remegett volt, mint az enyém. Még csak néhány lépéssel távolodtunk el a termünktől és Geritől, amikor felém fordult, megragadta a pólómat és megcsókolt. Hosszú körmei a karomba vágta. Göndör tincsei közé túrtam, hogy közelebb húzzam magamhoz. A csókján a büfés automata olcsó forrócsokijának savanykás utóízét éreztem.

Commented [A12]: reszkett?

Mire megtörte a csókot, a világ már nem akart a nyakamba omlani. A vállamban lüktető feszültség nem tűnt el teljesen, de a közeledő pánik visszahúzódt. Lehajoltam, hogy hálásan megpusziljam a nyakát, így neki is alkalma nyílt feltűnés nélkül közelebb hajolni a fülemhez. Ajkai az arcomat súrolták.

Commented [A13]: Ebből nekem zavaros, hogy fogja meg a pólóját, hogy a karjába is tudjon kapaszkodni? Illetve később alkart írni, amivel még kevésbé tudom elképzelni, túl nagy lenne a testek közt a távolság.

Commented [A14]: jó

– Laura tesztje pozitív – suttogta rekedten.

A kezem megrándult, éreztem, ahogy a hajába tépek. Márti azonban meg sem rezgett. Még mindig az alkaromat szorította, az ember ki sem nézett belőle annyi erővel, mint amivel megkapaszkodott bennem. Magamba szívtam bőrének illatát, csak utána hagytam, hogy hátrább lépjen. Egyik keze a tenyerembe siklott, hideg ujjait összekulcsolta az enyémmel, miközben a tűzlépcső felé húzott.

Commented [A15]: itt érezhető mind az előtte, mind az utána lévő reakciókból, hogy kulcsinformáció hangzik el, azonban ez az információ nincs eléggé előkészítve (gy általános „baj van” átjön, de az, hogy betegség, az nem, ezt érdemes korábban megemlíteni) és az olvasó számára nem érthető. Milyen teszt? Az érthető, hogy párbeszédbe nem teszed bele, de az E/1-es narrátor gondolataiból ki kell derülnie.

A szívem örült tempóban vert, és minden pillanatban azt vártam, hogy valahonnan előkerüljön néhány tanár, de senki sem törődött velünk.

Commented [A16]: itt sem vagyunk a karakter fejében, ráadásul kuszává teszi a szöveget, hogy félmondatonként/mondatonként változik, ki tesz milyen gesztust. Érdemes inkább kevesebb nonverbális jelet használni, és többet láttatni abból, ahogyan azokat a főszereplő értelmezi. Illetve belső érzelmi reakciók jobban működnének itt.

– Geri takarodj már az ajtóból, behugyozok, ember!

Commented [A17]: mivel a szökés terve és a kör csak később derül ki, itt nem érthető, miért fél ennyire a tanároktól – érdemes vagy ezt kihúzni, vagy a szökést korábban felvillantani és egyértelműsíteni, miért számít ennyire a tanárok jelenléte (is a Felügyelet mellett)

– Hé gerlepar, hozzatok már fel egy kávé! – kiáltott utánunk Geri vidáman, ügyet sem vetve Joci szitkozódására, aki próbált elnyomakodni mellette. Megszokásból hátra pillantottam a vállam felett és odaintettem – vagy még inkább legyintettem – a padtársamnak. Geri már másra figyelt.

Commented [A18]: túl rég és nem olyan hangsúlyos helyen írtad fentebb, hogy a tűzlépcső felé indultak, érdemes vagy fentebb hangsúlyozni, vagy itt újra jelezni az információt

Commented [A19]: Jól ábrázolod Geri „véletlenül besegítek” szerepét.

Mártival lementünk a földszintre, a tömött büfét azonban messze elkerültük. Csak akkor lélegeztem fel újra, mikor kiléptünk az iskolaudvarra, és eltávolodtunk a patinás, régi épülettől. A kettesével épített, magas ablakok élettelen szemekként bámultak minket.

Commented [A20]: Jól ábrázolod a karakter hangulatát környezettel – és szépen előkészítetted a figyelést.

Ahogy távolodtunk az épülettől, egyre könnyebben tudtam gondolkodni. A tennivalók máris ott sorakoztak a fejemben. Nem kellett nulláról kezdenem a tervezést. Azóta kísértettek a régi rémálmodok, hogy Laura elűsárgolta, hogy milyen aranyos volt a néni, akit a Felügyelet küldött a sulijukba.

Commented [A21]: Érdemes lenne még ez előtt a párbeszéd előtt betenni az infót Márti és az ő elvitt testvéréről, sokkalta érthetőbbé válnának a motivációk.

– Mit csináltál az értesítővel?

– Kivettem pár másikkal együtt. Anya hamar ki fogja szúrni, de nem lesz gond. Máskor is megtörtént már, hogy hiányosan küldtek meg anyagokat a Központból. – Márti bátorítón megszorította a kezemet. – Még ha a pótlást digitálisan küldik, akkor is van legalább két napod.

Márti édesanyja volt az általános kirendelt orvosa, Márti gyakran átment hozzá ebédszünetben beszélgetni. Nem kellett megkérnem rá, hogy nézze meg a tesztekem, mielőtt nyilvánossá válnának, magától ajánlotta fel, amint megtudta, hogy Lauráék osztályánál is járt a Felügyelet.

Megpróbáltam hálásan rámosolyogni, de csak valamiféle grimaszt sikerült összehoznom. Két nap jóval több volt, mint amit remélhettünk. Felemeltem összefonódó ujjainak és hálással megcsókoltam Márti kezét. Elkapta a tekintetét, mellkasából nehéz, szaggatott sóhajjal szakadt fel a lélegzet.

– Nem lesz bajod? – kérdeztem.

Márti keserűen felnevetett és megrázta a fejét.

– Nem adtam rá okot, hogy bárki gyanakodjon. – Próbált könnyednek tűnni, de a hangja inkább fáradt és beletörődő volt. Elengedte a kezemet, amikor a foci pályával szembe sorakozó padokhoz értünk, és lesimítva a szoknyáját, felült a legközelebbi háttámlájára. – Amúgy meg, ha anya véletlenül rájön a dologra... Úgyse fogja elmondani senkinek. Már csak én maradtam neki. Nem kockáztatna.

Nem szóltam semmit, csak elővettem a zsebemből a cigarettás dobozt, hogy rágyújtsak. Még nem voltunk elég messze az épülettől, bárki megláthatott minket, de jelenleg cseppet sem érdekelt. Max kapok egy intőt, és akkor mi van? Már olyan keveset számított az egész. A szervezetem ellenben kétségbeesetten vágott a nikotinra is, meg a póteselekvisre is. Megszokásból odakínáltam a dobozt Mártinak, miután kivettem belőle egy szálat, de csak a fejét rázta.

Rágyújtottam, aztán a dobozt visszacsúsztattam a zsebembe. A harmadik slukknál már nem remegett a kezem; megnyugtató az egyszerű mozdulat, ahogy újra meg újra felemeltem a cigit.

– El fogtok menni?

Márti arcáról nem lehetett leolvasni semmit, a hangja teljesen semleges volt. Egy pillanatig fontolgattam a választ, aztán némán biccentettem. Nem kérdezte meg, hogy hová akarok menni, sem

Commented [A22]: kb eddig realistának tűnik az írás, innentől valahol realista és scifi közt. Ha nem realista, akkor azt fontos lenne korábban megjeleníteni (akár a diktatúra-szerű elemek behozatalával, akár a kötelező Lyc-kór szűrésekkel)

Commented [A23]: Itt megint kimaradt valamiből az olvasó – mi baja lett hirtelen Mártinak? A főszereplőnk egyből tudja, hiszen kérdez, de az olvasó nem lát bele az E/1-es narrátor fejébe, és ez távolítja a történetet.

Commented [A24]: Ez ide felesleges, lejjebb ábrázolod a megnyugvást.

azt, hogy velünk mi lesz. Az iskola épületét bámultam, hogy ne kelljen ránézniem. Nem tudtam, mit mondhatnék.

Commented [A25]: Ez jó.

Kicsit odébb vidám csiviteléssel játszottak a kicsik. Csak egy drótkerítés választotta el a gimnázium és az általános iskola udvarát. A túlfalán visongó kölykök alig voltak fiatalabbak, mint a húgom, a A legtöbben valószínűleg még sohasem gondoltak bele, hogy néhány év és nekik is át kell esniük a lyc-teszten. Volt valami felszabadító az önfeledtségben, amivel az őszi napsütést élvezték.

Commented [A26]: a leírás körülötte szintén nagyon hatásos, de mi ez a teszt?

A nevetésük máskor engem is felvidített, de ma csak szorongást éreztem, miközben önkéntelenül Laura ismerős, filigrán alakját és világos loboncát kerestem köztük. A gyomrom görcsbe rándult, amikor sehol sem láttam a húgomat.

– Vissza kell mennem – jelentette ki Márti váratlanul és felállt, amitől a pad közénk került. – Anna megígérte, hogy lemásolhatom róla a matekot.

Commented [A27]: Hatásos, ahogy az ilyen apróságokat behozol

– Persze, menj csak – feleltem tépiesen. Ismét előhalasztam a cigarettás dobozt.

Csak a szemem sarkából figyeltem, ahogy megmozdul, nem tudtam, mire készüljek. Felém fog lépni, vagy egyszerűen ott hagy? Melyiket akarom jobban? Sosem tudtam búcsúzni, de tudtam, hogy bármire van szüksége, tartozom neki, úgyhogy amikor végül közelebb lépett, engedelmesen felé fordítottam a fejemet. Még egy mosolyt is sikerült kipréselnem magamból.

Márti tenyere végigsimított az alkaromon, aztán lentebb-lejjebb rebbent az érintése. Végigsimított a cigisdobozt szorító kezemen. Mellkasa az enyémnek feszült, ahogy előre hajolt és könnyű csókot nyomott az álkapcsolatra.

– Sajnálom – mormogtam szörnyű bénán.

– Ne légy hülye! – Nevetett, a hangja azonban árulkodóan elcsuklott. – Nekem itt marad egy egész suli tele pasikkal, akik végre körbeudvarolhatnak. Arany életem lesz...!

Hirtelen nem tudtam csak ott ülni és elengedni őt. Tenyerem a tarkójára simult, csak az utolsó másodpercben gondoltam meg magamat, és hajoltam ajkai helyett a homlokához, hogy megpusziljam.

– Biztos apait-anyait belednak majd a megvizsgálásodba – mormoltam a bőrére.

Commented [A28]: ez picit elcsépett

A búcsúzás fájdalmát nem tudta elvenni a béna viccelődés. Márti megszorította a kezemet, aztán ott hagyott. Nem hittem volna, hogy ennyire nehéz elengedni valakinek a kezét, de mintha kést húztak volna ki a mellkasomból, miközben ujjai kicsúsztak az ujjaim-enyéim közül.

Commented [A29]: ez erős

Elővettem a következő cigit és rágyújtottam. Megint remegett a kezem, úgyhogy az első slukkot addig tartottam odalent, amíg csak tudtam. A keserű füst nem tudta eltompítani a mellkasomban lüktető fájdalmat, de az idegeimet megnyugtatta.

Megéreztem, hogy valaki figyel, de először nem törődtem az érzéssel, csak vártam, hogy rám dörrenjen végre valamelyik tanár. Senki sem jött azonban oda leteremteni. A különös bizsergés mégis megmaradt, akár csak a furcsa bizonyosság, hogy még mindig bámulnak. Mikor mégis felnéztem, előbb a mi udvarunkat vettem szemügyre, aztán a lassan megfogyatkozó alsósokat a kerítés túlfelén. Egyetlen árulkodó pillantást sem kaptam el, szóval végül tekintetem felrebbent a gimire.

Commented [A30]: Itt színeztem, de több helyen visszatérő hiba, hogy arccal ábrázolsz. A tekintet irányával, mimikával, szemrebbenésekkel, stb. Itt jól látszik, hogy ezt nagyon változatosan használod, szóismételek nélkül, így jóval kevésbé feltűnő, de hosszabb távon érdemes bővíteni az eszköztárat, jobban építeni a mozdulatokra (amiket már eddig is használsz), vagy testtartásra, áthelyezett testsúlyra... Illetve az esetedben néha – a kevésbé hangsúlyos részeknél – egyszerűbb, ha nem mutatsz, csak leírod, hogy xy ijednek tűnt, mert enélkül túlírtnak hathat a szöveg.

Az épület szigorúan magasodott felém ezernyi faragott, kőcsipkés ormával. Pillantásom végigsiklott a halott üvegszemekként ragyogó ablakokon.

Commented [A31]: erős horog. Geri áruló?

Még épp elkaptam Geri alakját, ahogy eltűnt a termünk ablakából.

**

Geri nem szólt semmit, amikor a nagyszünet után felbukkantam, csak megveregette a vállamat és a helyemre tessékelt. Se egy hülye vicc, se egy béna komment a csajokról? Ez nem vallott rá, de mikor kérdőn felvontam a szemöldökömet, csak megvonta a vállát.

Commented [A32]: És tényleg, miért nem? Amit eddig Geriből mutattál, az alapján, ha baj van, akkor is viccelődik, hogy megmaradjon a látszat. Miért nem viccelődik, ha ott van az osztály?

Matek alatt többször is lopva oldalra sandítottam, eljátszottam a gondolattal, hogy félre húznom őt az utolsó szünetben és elbúcsúzik. Márton kívül ő volt az egyetlen, akire barátként gondoltam, de ahogy a füzetbe-firkálás közben megpróbáltam elképzelni a búcsúzkodást, rájöttem, hogy fogalmam sincs, mit mondanék neki. Mártival együtt játszottunk, amikor anya értem jött és hazavitt az iskolából, hogy elmondja, Dávidot elvitték az elkülönítőbe. Ő volt az első és az egyetlen, aki előtt sírtam, miután

Commented [A33]: ha vissza akarsz rá utalni a végén, érdemes itt is kockasatírozásnak hívni

a bátyámnál megtalálták a lyc-vírus nyomait. Egy évvel később Márti nővérét, Valit is elkülönítették.

Attól fogva elválaszthatatlanok ~~vo~~tunklettünk.

Gerit viszont csak évekkal később, a gimiben ismertem meg, amikor az első napon önkényesen leült mellém az utolsó padba. Attól fogva mindig a nyomomban volt és be nem állt a szája; bármi történt velünk, neki tutira akadt egy elmés, jópofa sztorija a dolog kapcsán. Jobban belegondolva Mártival is miatta jöttünk össze. Csak úgy... megtörtént a dolog, miután Geri elkezdett gerleparént emlegetni minket. Egyszer csak azon kaptam magamat, hogy már nem tiltakozomk, mert Márti sem teszi, és ez így... okénak tűnt. Könnyűnek és magától értetődőnek.

Commented [A34]: Ezt érdemes lenne korábban betenni, akár a Laurás emlék helyére, akár picit később, a folyosós-egymásbakapaszkodós jelenetbe.

Commented [A35]: Miért tette ezt? A karakter nem tudja, ezért mi sem, de ezek a horgok erősek, a későbbiekben fontos, hogy kiderüljön.

Mégsem tudtam elképzelni, hogy ugyanúgy elköszönjek Geritől, mint ahogy Mártitól.

Arra neszeltem fel, hogy Geri oldalba bökö. Feltűnés nélkül tolta elém a füzetét.

Fejzed ezt be! Olyan fejet vágsz, mint aki szarba harapott, csak a hülye nem jön rá, hogy gáz van.

Némán bámultam az előttem virító szavakat. A tarkómon ismét kiütkezött a hideg veríték, a szívem a torkomba ugrott. Hirtelen elfogott a nyomasztó érzés, hogy mindenki engem bámul és pontosan tudja, mi jár a fejemben és mire készülök.

Megnyaltam a számat, miközben oldalra sandítottam, de Geri látszólag nem is törődött velem. A tanárt bámulta, mint akit teljesen lekötött az óra, aztán néhány pillanat múlva maga elé kapva a füzetét, és vadul radírozni kezdte az üzenetet, hogy sűrűn felpillantva helyére másolja a táblán virító megoldást.

Leszegett fejjel visszafordultam az előttem heverő matekfüzethez és teljes figyelmemet a feladatnak szentelve, görcsös precizitással ismét satírozni kezdtem a négyzetrácsos füzet kockáit.

Commented [A36]: Maga a kép nagyon jó, de megint kint vagyunk a karakter fejéből.

**

Egy lassabb folyású, apró emberi rezdülésekkel teli novellanyitást olvashattam, koherens érzelmábrázolással és érdekes rejtélyekkel. A nyitás három konfliktust ígér.

A legfőbb (amivel indítunk és ami az egész részleten átível), Laura Lyc-kórja. Érezhetően ekörül forog a történet, Márti becsapja a saját anyját is a kislányért, a főszereplő feladja a kapcsolatát és szökni készül vele... A Felügyelet és a fertőzöttek elvitele egy diktatórikusabb világot sejtet.

Mi a mű zsánere? Sci-fi, fantasy, realista? Ezt az első oldalon meg kell alapozni.

A másik probléma, hogy nem derülnek ki a kulcsinformációk. Mi ez a kór? Ha valami egyszerű vírus lenne, ami mondjuk fertőző, akkor érthető lenne az elkülönítés, lenne pl. látogatás (ha üvegfalon át is), stb. Ha viszont nem az, hanem mondjuk egy diktatúra eszköze, pusztán propaganda, akkor nem gyerekeket vinnének el.

Ezek nélkül olvasóként azt érezzük, hogy valami gond van, rossz, hogy Laura tesztje pozitív, de nem értjük, így nem is azonosulunk a karakterekkel. A hiányzó információ lehet feszültségkeltő, horog, de itt erre az információra épít a dramaturgiai ívet és mellette a hiányára is egy ívet párhuzamosan. Külön-külön mindkét ív jó, együtt a kettő nem működik.

A második konfliktus Márti otthagya. A szöveg azt sugallja, hogy bajba fog kerülni, a hátramaradásnak ára lesz. Mi fog vele történni? Ki buktatja le, hogyan és miért?

A harmadik pedig a barát, Geri. Ki ő igazából? Barát vagy ellenség? Miért kezdett anno a főszereplővel barátkozni – miért pont vele?

Ezek azonban később megjelenő konfliktusok, ideálisan a főszálba integrálódnak, ahhoz köthetőek.

Jól ábrázolsz feszültséget, hangulatokat, már a szövegben is jelöltem pár helyen, hogy remekül játszol a szavak és tettek, szavak és nonverbális jelek ellentéteivel. Ez önmagában hatalmas erősség, itt azonban néhol túl sokat élsz ezzel az eszközzel, ami nehezíti a szöveg olvasását, főleg, amikor csak a testbeszédet ábrázolod, és nem értelmezed (pedig a narrátorodnak van hozzá egy interpretációja).

Nagyon erősen dolgozol testbeszéddel, tényleg átélhetővé teszed a helyzeteket, illetve a karakter jellemét is ábrázolod velük. Érdemes mindezek mellett fókuszolásra is használni: a fontosabb dolgoknál részletesebben leírni a testbeszédet, a kevésbé fontosaknál inkább csak elmondani, hogy valaki lehangoltnak látszott.

Ez a részlet a testbeszéden alapszik, ami önmagában nem probléma, ami viszont igen, hogy emiatt gyakran kívülről látjuk a főszereplőt is, a gondolatait nem halljuk, illetve a környezet testbeszédeinek az értelmezéseit nem mindig kapjuk meg. Ha megnézed, kékkel jelöltem azokat a nonverbális jeleket, amik valamilyen érzelmét sejtetnek, és zölddel a szereplő gondolatait, értelmezését (a visszaemlékezéseket nem zöldeztettem, mert csalóka lett volna, gyakran ugyanis a visszaemlékezésekben is cselekvéseket, gesztusokat írsz). Határozottan több kék van a szövegben, mint zöld – és ebben még nincsenek benne pl. Márti testbeszédei.

Szintén hasznos törekedni rá, hogy a kontextust ábrázold. A fizikai környezet esetében az udvarról kapunk egy leírást, ami alapos annyira, amennyire fontos a környezet, de az első jelenetben ugyanez nem történik meg. A szereplők esetében a kontextust remekül ábrázolod a visszaemlékezésekben, itt azt érdemes megfontolni, mennyire hosszú a novella? Ha az egynegyedénél/ötödénél vagyunk, akkor ez így jó, ha viszont rövidebb az írás, túl késő a harmadik oldalon behozni pl. Geri konfliktusát, vagy a visszaemlékezéseket arról, kivel hogyan találkozott.

Az írói eszköztár fejlesztésének egy következő lépése lehet az apró rezdülések ábrázolásának visszafogása, hogy helyettük több tér jusson a leírásoknak, testrészleteknek, gondolati reakcióknak. Illetve a tettek és szavak elválasztásával játszás mellett érdemes kísérletezni a kimondott és elhallgatott szavak kontrasztjával is.

Összességében egy gördülékeny szöveget olvashattam nagyon erős karakterábrázolással, ám cserébe lassan haladó történettel. Probléma volt a lyc-kór túl késői behozása és a kór kifejtésének hiánya, a körülményes megfogalmazások („éreztem, hogy elcsuklik a hangom” „elcsuklott a hangom” helyett), illetve hogy E/1-es narráció dacára keveset láttunk a karakter fejébe, inkább kívülről narrálta saját magát. Erőssége a történetnek a hangulatteremtés karakterreakciókkal és testbeszéddel, az érdekes alapkonfliktusok és a karakterek jól elkülöníthető jellemének ábrázolása.